

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.227 van 31 mei 2002
in de zaak A. 90.170/XIV-8785.**

In zake : XXX,
 wonende te 8400 OOSTENDE,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 10 november 1964 en van Joegoslavische nationaliteit, op 13 maart 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 januari 2000;

Gelet op de beschikking van 30 maart 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 27 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 maart 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D.L. BOUQUILLON, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 15 september 1998 en verklaart zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 14 januari 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 januari 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 19 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Betrokkene beweert een etnische Albanees uit Kosovo, meerbepaald uit Polac te zijn. Betrokkene zou reeds sinds 1995 problemen hebben gehad met de Servische autoriteiten omwille van zijn lokaal engagement bij de humanitaire organisatie “Moeder Theresa”. Begin maart 1998 zou betrokkene samen met zijn familie Polac hebben verlaten naar aanleiding van een dreigende Servische aanval. Na twee weken te hebben (zijn) ondergedoken in de nabijgelegen bossen zou betrokkene met zijn familie opnieuw naar Polac zijn teruggekeerd. Begin mei 1998 echter zou betrokkene samen met zijn familie opnieuw Polac hebben moeten verlaten naar aanleiding van Servische aanvallen en terreur. Betrokkene zou met zijn familie vervolgens zijn gaan onderduiken in Shtutuce en Galic. In september 1998 vroeg betrokkene hier asiel aan.

Er moet opgemerkt worden dat de door betrokkene ingeroepen vrees, met name de Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking in Kosovo, niet meer actueel is. Sinds het vertrek van betrokkene is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd.

Overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen zich uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiair") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar eerste twee middelen het volgende aanvoert :

“EERSTE MIDDEL: MACHTSOVERSCHRIJDING.

De bestreden Beslissing bevestigt een eerdere Beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17.08.1999.

Deze eerdere Beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken is een Beslissing tot Weigering van Verblijf met Bevel om het Grondgebied te Verlaten (model 26bis).

De Minister (van Binnenlandse Zaken) is exclusief bevoegd inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De eerder vermelde Beslissing tot Weigering van Verblijf met Bevel om het Grondgebied te Verlaten (model 26bis), kan enkel door de Minister van Binnenlandse Zaken worden genomen.

De bevoegdheid van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt geregeld door art. 57/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen (B.S. 31 december 1980).

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft geen enkele bevoegdheid betreffende de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen.

Weliswaar stelt art. 63/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen, dat de

Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (of één van zijn adjuncten) een bij Dringend Beroep aangevochten Beslissing tot Weigering van Verblijf met Bevel om het Grondgebied te Verlaten (model 26bis), kan bevestigen ofwel kan beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is; doch deze bepaling vermag niet de bevoegdheid van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uit te breiden, waar deze limitatief zijn vastgelegd in art. 57/6 van dezelfde Wet.

Dienvolgens heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook niet de bevoegdheid om een Beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken inzake weigering van verblijf te bevestigen, noch overigens om deze te vernietigen.

De bestreden Beslissing is, gezien de onbevoegdheid van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aangetast door machtsoverschrijding, en dient derhalve te worden vernietigd.

TWEEDE MIDDEL: MACHTSOVERSCHRIJDING.

Bij de beoordeling van het dringend beroep is het de Commissaris-generaal niet toegestaan om andere en dus niet door de Minister of de gemachtigde ingeroepen ontvankelijkheidsgronden in te roepen (Eerste jaarverslag van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Het is duidelijk dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de huidig bestreden Beslissing een (volslagen) andere onontvankelijkheidsgrond heeft ingeroepen dan de Minister van Binnenlandse Zaken.

In tegenstelling tot de Minister van Binnenlandse Zaken, beroept de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich op de stelling als zou de vrees voor vervolging niet langer meer actueel zijn. Zulks is de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet toegestaan.

Bijgevolg is er sprake van machtsoverschrijding.”;

Overwegende dat de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geregeld wordt in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), meer bepaald in de artikelen 57/2 tot en met 57/11; dat hij op grond van artikel 57/6, 1/, van de Vreemdelingenwet bevoegd is om aan de vreemdeling die dringend beroep instelt de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of weigeren te erkennen; dat dit dringend beroep enkel betrekking heeft op de weigeringsbeslissing omtrent het verblijf en niet op de verwijderingsmaatregel, die gekoppeld is aan de verblijfsweigering, en die door het dringend beroep geschorst wordt; dat de Commissaris-generaal, wat zijn bevoegdheid betreft, kan beslissen dat verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk is, ofwel de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf kan bevestigen, zodat de verwijderingsmaatregel herleeft; dat in casu de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen; dat bijgevolg geen sprake is van machtsoverschrijding;

Overwegende dat de Commissaris-generaal, wanneer hij een bevestigende beslissing neemt, zijn beslissing kan motiveren door te verwijzen naar de rechtsgrond gebruikt door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken; dat hij evenwel ook naar een andere rechtsgrond kan verwijzen, zodat hij zijn beslissing ook op andere motieven mag steunen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure oordeelt over de eventuele schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverkla-

ring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is omdat de door verzoeker ingeroepen vrees, met name de Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking in Kosovo, niet meer actueel is; dat de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd is sedert verzoekers vertrek; dat overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 de Servische troepen zich uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal toezicht werd geplaatst; dat de Commissaris-generaal derhalve zijn beslissing zonder machtsoverschrijding heeft genomen en dat hij zijn bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet heeft overschreden; dat het eerste en tweede middel niet ernstig zijn;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel als volgt adstrueert :

“DERDE MIDDEL: GEBREKKIGE MOTIVERING:

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt een ernstige evaluatiefout, en stelt dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor de Servische repressie niet meer actueel zou zijn. Hij leidt daar uit af dat verzoeker geen gegevens heeft aangebracht, die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Zulks is evenwel een speculatieve en erg gevaarlijke redenering, welke onvermijdelijk af en toe (geregeld?) tot dramatisch foute beslissingen leidt. Ondertekende raadsman herinnert zich twee concrete situaties welke hij heeft meegemaakt, en welke deze stelling duidelijk aantonen:

1. Op (een) gegeven ogenblik werden in Angola verkiezingen gehouden, nadat het land al vele jaren ten prooi was aan een niets ontziende burgeroorlog met tienduizenden slachtoffers. UNITA van Savimbi kon deelnemen aan deze verkiezingen, en beloofde zich neer te leggen bij de verkiezingsuitslag.

Naar aanleiding hiervan nam de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen diverse beslissingen t.a.v. Angolese vluchtelingen, waarbij de aanvraag kennelijk ongegrond werd bevonden, met als argument dat de wapens waren neergelegd en de verkiezingen de democratie en de vrede zouden herstellen. Evenwel kon om het even welke waarnemer toen al voorspellen dat Savimbi zich zeker en vast niet bij een eventuele nederlaag zou neerleggen, en dat de burgeroorlog ongetwijfeld opnieuw zou opblazen. Ook ondertekende raadsman had hiervoor gewaarschuwd in zijn argumentatie voor de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in enige concrete ‘Angolese dossiers’ welke hij behandelde.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had hier evenwel geen oren naar, en diverse beslissingen werden gevolgd door gedwongen repatriëringen. Zeer kort daarna gebeurde hetgeen waarvoor kon worden gevreesd: Savimbi verloor de verkiezingen en pakte de wapens weer op. Sindsdien heeft de burgeroorlog opnieuw duizenden doden gemaakt...

2. Op 10.06.1999 trof de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen een weigeringsbeslissing inzake de jonge Russische dienstweigeraar E.S. aan de oorlog in Tsjetsjenië.

De weigering was ondermeer als volgt gemotiveerd:

‘Overwegende dat zelfs indien aangenomen wordt dat appellant principiële gewetensbezwaren had tegen de oorlog in Tsjetsjenië, quod non, dit conflict ondertussen beëindigd werd; dat het einde van de oorlog plaats had in 1996 en er een definitief vredesakkoord werd ondertekend op 12 mei 1997’.

De Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen maakte niet enkel een ernstige beoordelingsfout door het wapenbestand (dat op zich reeds bijzonder wankel was) te verwarren met (te hernoemen in) een definitief vredesakkoord...

Doch haar foute beoordeling werd reeds enkele weken na de weigeringsbeslissing pijnlijk duidelijk: Tsjetsjeense moslimfundamentalisten zaaiden terreur in Daghestan; het Russische leger sloeg terug en viel opnieuw Tsjetsjenië binnen. De rest van dit trieste verhaal is gekend: duizenden doden en tienduizenden vluchtelingen, Grozny is één enorme platgebombardeerde ruïne en het gehele land is opnieuw ten prooi aan de algeheel hervatte oorlog...

De actuele toestand in Kosovo is voor ieder wèl-ingelicht waarnemer ronduit zorgen barend. De gedeeltelijk teruggekeerde etnisch Albanese bevolking leeft er op voet van oorlog met de resterende etnisch Servische bevolking, en zulks in een gebied waar de meeste woningen van etnisch Albanezen totaal werden verwoest. De rancune van de etnisch Albanezen omwille van de vele vermoord(d)e familieleden zit zeer diep en de wraakgevoelens overheersen alles. De achtergebleven etnisch Servische bevolking (gesteund door provocateurs en terroristen die door Milosevic zijn gestuurd) gedraagt zich als een in het nauw gedreven roofdier dat zich ten koste van alles zal 'verdedigen'.

De huidige toestand in Mitrovice illustreert zulks treffend: een indrukwekkend cordon van KFOR-troepen slaagt er voorlopig en met de grootste moeite van de wereld in om de twee elkaar naar het leven staande bevolkingsgroepen uit elkaar te houden.

Het minste verkeerd 'beheerde' incident kan het kruitvat doen ontploffen.

Wat er dan zal gebeuren kan niemand voorspellen!

Het is een vaststaand feit dat Servië de provincie Kosovo nooit vrijwillig zal loslaten.

Indien een wraakactie t.a.v. de etnische Serviërs zou lukken (hetgeen voorlopig door KFOR nog kon worden vermeden - doch voor hoelang nog?), dan is de kans zéér reëel dat Servische troepen hun provincie Kosovo opnieuw binnenvallen.

Het (is) mag betwijfeld worden of KFOR-grondtroepen in staat zullen zijn om het Servische leger partij te geven. Ondergetekende herinnert aan het drama van Srebrenica toen een Nederlandse troepeneenheid van de internationale vredesmacht bedremmeld zat toe te kijken toen de Serviërs onder hun ogen duizenden moslims deporteerden (de Nederlanders hielpen de moslims zelfs mee de treinen op ...). Ook hier is de rest van het verhaal gekend: van de ongeveer 7.000 gedeporteerden, werden een paar duizend als kadaver in massagraven teruggevonden.

Daarenboven stelt zich de levensgrote vraag naar de houding van het Russische contingent ingeval KFOR niet bij machte is om een nieuwe uitbarsting te voorkomen (uitbarsting welke elke dag op de loer blijft liggen ...) Gisteren 13.03.2000 nog verklaarde de Britse bevelhebber generaal Jackson op de BBC, dat bij het ernstige incident tussen de Russische troepen (onverwachte bezetting van de luchthaven) nog nèt WO III werd vermeden...

Het mag evenmin worden vergeten dat Rusland zich vééleer een bondgenoot van de Serviërs beschouwt (en als dusdanig door hen zo wordt aanzien), dan als Politieaanman die de Serviërs in bedwang zal houden.

Niemand heeft enig antwoord voor de toekomst: Servië zal Kosovo niet loslaten, terwijl de etnisch Albanezen de Serviërs nooit meer zullen aanvaarden.

Niemand is op heden in staat een statuut te bedenken voor Kosovo waar de betrokken partijen akkoord mee kunnen gaan.

Niemand weet hoe lang KFOR zal moeten blijven.

Niemand weet of KFOR het heroplaaien van de oorlog zal kunnen voorkomen.

Niemand weet wat de nabije noch de verdere toekomst zal brengen.

Wie denkt dat het gevaar voor het opnieuw uitbarsten van het oorlogsgeweld (definitief) geweken is omdat vandaag een gewapende (doch labiel samengestelde) internationale troepenmacht de provincie bezet houdt, is grenzeloos kortzichtig!

Wie denkt dat vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie mag weggecijferd worden, houdt géén rekening met het niet-denkebeeldige scenario dat morgen, volgende week of volgende maand de gruwel opnieuw losbarst!

De beoordelingsfout vanwege de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is zeer ernstig, en getuigt van een gebrekkige motivering.”;

Overwegende dat verzoeker meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ernstige evaluatiefout maakt, en hiervoor verwijst naar de eerder gemaakte beoordelingsfouten met betrekking tot de concrete situatie in Angola en in Tsjetsjenië om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing gebaseerd zijn op “een speculatieve en gevaarlijke redenering”; dat de actuele toestand in Kosovo volgens verzoeker ronduit zorgbarend en vrij explosief is, dat hij de kans zeer reëel acht dat de Servische troepen Kosovo opnieuw zullen binnenvallen en hij betwijfelt dat de KFOR-troepen de situatie meester kunnen blijven, en dat niemand kan voorspellen wat de toekomst zal brengen;

Overwegende dat de verwijzing naar de situatie in Angola en Tsjetsjenië in casu niet relevant is, omdat in onderhavige zaak de Kosovaarse situatie beoordeeld wordt;

dat de bedenkingen van verzoeker met betrekking tot de situatie in Kosovo louter speculatief en algemeen zijn, geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie en geenszins aantonen dat de motieven van de bestreden beslissing onredelijk of ronduit onjuist zouden zijn; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing op wijst dat de actuele situatie in Kosovo gevoelig gewijzigd is sinds het vertrek van verzoeker, en dat, overeenkomstig de Resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen zich hebben teruggetrokken uit Kosovo en de regio onder internationaal toezicht werd geplaatst; dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat dit motief de bestreden beslissing niet kan dragen; dat hij zich beperkt tot niet gefundeerde veronderstellingen en toekomstvoorspellingen, zonder in concreto aan te tonen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing niet gesteund heeft op uitvoerige, objectieve en betrouwbare internationale rapporten in verband met de toestand in Kosovo, die aantonen dat de ingeroepen vrees van verzoeker niet meer actueel is; dat de loutere vaststelling dat niemand weet hoe de toestand in het betrokken gebied zal evolueren niet volstaat om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten; dat het derde middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
eenendertig mei tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.